

muene, hvor han har Vanskelighed ved at finde Erhverv. Man vil altsaa kunne sige til saadanne Personer — og jeg tror ogsaa, man i enkelte Tilfælde har gjort det —: Vi maa vente nogen Tid for at se, hvorledes det gaar, vi maa vente, indtil du i nogen Tid har opholdt dig her i Kommunen, inden vi bestemme, hvad Alderdomsunderstøttelse du faar. Det tror jeg er rigtig, og det ved jeg er sket undertiden.

Vanskeligere stiller Sagen sig med Hensyn til dem, der allerede i Hjemstedskommunen have opnaaet Anerkendelse af deres Ret til Alderdomsunderstøttelse og faaet dennes Størrelse bestemt. Naar saadanne Personer flytte ind i en ny Kommune, hvor Alderdomsunderstøttelsen er højere, og forlange denne, har Hjemstedskommunen i Reglen ikke noget derimod, da den jo ikke kommer til at betale mere end tidligere; men det fører til en forøget Byrde for den tilflyttede Kommune, hvad jeg finder uretfærdigt, og naar det sker i større Omfang, hvad det vitterlig gør i Kjøbenhavn og adskillige større Købstæder, er det ikke ganske ubetydelige Beløb, der saaledes komme til at paahvile Opholdskommunen; uden at der er nogen rimelig Grund dertil. Det Forslag, hvis Fremkomst ogsaa skyldes Kjøbenhavns Magistrat, at den, der alt har Alderdomsunderstøttelse, naar han flytter over i en anden Kommune, maa finde sig i kun at erholde en Understøttelse svarende til den tidligere, i alt Fald i nogle faa Aar, og først senere skal komme i Betragtning som hjemmehørende i den ny Opholdskommune, vilde jeg altsaa ønske man i Udvalget i alt Fald vilde optage til nærmere Overvejelse. For Tiden figurerer den Slags Udgifter med ikke ganske ringe Beløb i forskellige Kommuners Regnskaber.

Et Spørgsmaal, der er endnu mere indgribende, er Statens Refusionspligt. Naar jeg undersøger, hvorledes Alderdomsunderstøttelsen siden 1892 er stegen, stiller Forholdet sig saaledes: Den udgjorde da 2,557,000 Kr. med runde Tal, og den var i 1898 steget til 4,551,000 Kr. Det vil med andre Ord sige, at Alderdomsunderstøttelsen under ganske ordinære Forhold stiger hvert Aar med 4 à 500,000 Kr. her i Landet. Jeg har ikke set nogen Opgørelse over, hvorledes Sagen har stillet sig i 1899 og 1900, men efter Erfaringen fra de tidligere Aar antager jeg det for givet, at Alderdomsunderstøttelsen i dette Øjeblik er over 5 Mill. Kr. Deraf betaler Staten i Henhold til Loven af 7. April 1899 kun

2,500,000 Kr. Hvis Alderdomsunderstøttelsen altsaa er over 5 Mill. Kr., ville Kommunerne ikke i dette Øjeblik kunne faa Halvdelen af deres Udgifter dækket og dette forekommer mig dog egentlig at være et billigt Forlangende. Men endnu ønskeligere og endnu mere nødvendigt vil det være at faa en almindelig Bestemmelse om, at Staten betaler Halvdelen af Alderdomsunderstøttelsen, naar man, som her foreslaaet, gaar ud paa at lette Adgangen til at opnaa den og forbedre de alderdomsunderstøttedes Vilkaar. Det er jo givet, at naar der fra de alderdomsunderstøttedes kalkulerede Indtægt i alt Fald skal drages 100 Kr., vil alene denne Post i mange Tilfælde bringe Alderdomsunderstøttelsen meget betydeligt op. Jeg vilde derfor anse det for saare ønskeligt, om man ved denne Lejlighed, hvor man har Sagen for, tillige kunde faa indført en Forandring i Loven af 7de April 1899, gaaende ud paa, at Staten under alle Omstændigheder betaler Halvdelen af Understøttelsen.

Maa jeg endnu til Slutning gøre en lille Henstilling til den ærede Minister. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det vil være nødvendigt, hvis Lovforslaget bliver til Lov, at give en Overgangsbestemmelse. I Reglen burde jo ny Love ikke have tilbagevirkende Kraft, men det siger sig selv, at det vil se lidt besynderligt ud, om de, der efter at dette Lovforslag er blevet Lov, faa Alderdomsunderstøttelse, blive helt anderledes behandlede end de, der tidligere have faaet den. Det vil imidlertid, hvis Loven saaledes skal anvendes med tilbagevirkende Kraft, volde et meget stort Arbejde trindt omkring i Kommunerne paa Grundlag af den ny Lov at revidere alle de tidligere givne Alderdomsunderstøttelser. Jeg henstiller derfor til den høje Ministers og tillige det eventuelle Udvalgs Overvejelse, om det ikke vilde være rigtig at faa en Bestemmelse, som afgjorde Spørgsmaalet i den ene eller anden Retning. At lade det staa helt hen i det uvisse, hvad Lovens Mening er med Hensyn til de Understøttelser, der alt ere givne, tror jeg ikke gaar an. Jeg skal altsaa anbefale dette Lovforslag, alene med den nærmere Begrænsning, som jeg har tilladt mig at begrunde, og som gaar ud paa, at man ikke svækker de Krav, der stilles til de understøttedes Værdighed, men snarere skærper Fordringerne noget mere, end man hidtil har gjort.

Madsen-Mygdal: Skønt den ærede foregaaende Taler paa flere Punkter har